

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.03.1998, sp. zn. 11 Tcu 2/98, ECLI:CZ:NS:1998:11.TCU.2.1998.1

Číslo: 56/1999

Právní věta: Nestanoví-li příslušná mezinárodní smlouva, a to narozdíl od čl. 3 odst. 1 písm. d) Úmluvy o předávání odsouzených osob (uveřejněna pod č. 553/1992 Sb.), souhlas odsouzeného jako právní podmínku pro jeho předání k výkonu trestu na území státu, jehož je státním občanem, pak nezjištění stanoviska odsouzeného k možnosti předání nebrání uznání rozhodnutí cizozemského soudu postupem podle § 384a tr. ř.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.03.1998

Spisová značka: 11 Tcu 2/98

Číslo rozhodnutí: 56

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Uznávání a výkon cizích soudních rozhodnutí

Předpisy: 141/1961 Sb. § 384a 553/1992 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 56

Nestanoví-li příslušná mezinárodní smlouva, a to narozdíl od čl. 3 odst. 1 písm. d) Úmluvy o předávání odsouzených osob (uveřejněna pod č. 553/1992 Sb.), souhlas odsouzeného jako právní podmínku pro jeho předání k výkonu trestu na území státu, jehož je státním občanem, pak nezjištění stanoviska odsouzeného k možnosti předání nebrání uznání rozhodnutí cizozemského soudu postupem podle § 384a tr. ř.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 27. 3. 1998 sp. zn. [11 Tcu 2/98](#))

Nejvyšší soud České republiky uznal na území České republiky rozsudek Místního soudu v Tetově (Republika Makedonie) ze dne 27. 11. 1996 č. 393/96 ve spojení s rozsudkem Odvolacího soudu ve Skopje (Republika Makedonie) ze dne 12. 2. 1997 č. 77/97.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Místního soudu v Tetově ze dne 27. 11. 1996 č. 393/96 byl D. V. uznán vinným trestným činem vraždy podle § 37 odst. 1 trestního zákona Republiky Makedonie a byl mu uložen trest odnětí

svobody v trvání dvanácti let s tím, že do stanoveného trestu se odsouzenému započte i doba strávená ve vazbě od 20. 9. 1996 od 03.00 hod. Skutek, pro který byl obviněný odsouzen, spočívá v tom, že dne 20. 9. 1996 v pokoji č. 308 hotelu A. Baba Teke v Tetově v úmyslu usmrtit J. Z. ovinul kolem jeho krku šňůru z žehličky, kterou utáhl, a tak ho uškrtil.

Rozsudkem odvolacího soudu ve Skopje ze dne 12. 2. 1997 č. 77/97 bylo odvolání D. V. proti rozsudku soudu prvního stupně zamítnuto.

V současné době odsouzený vykonává trest odnětí svobody v Makedonii a jeho manželka požádala Ministerstvo spravedlnosti České republiky, aby byl převzat k výkonu trestu odnětí svobody do České republiky.

Ministerstvo spravedlnosti České republiky předložilo přípisem ze dne 25. 2. 1998 sp. zn. 1352/97-M tuto věc Nejvyššímu soudu České republiky s návrhem, aby podle § 384a tr. ř. a Smlouvy mezi ČSSR a SFRJ o vzájemném předávání odsouzených k výkonu trestu odnětí svobody, uveřejněné pod č. 473/1990 Sb. (dále jen Smlouva), která se i nadále používá ve vztazích mezi Českou republikou a Republikou Makedonie, zmíněné rozsudky Republiky Makedonie uznal na území České republiky.

Nejvyšší soud České republiky přezkoumal předloženou trestní věc a shledal, že zákonné podmínky pro uznání rozsudků soudů Republiky Makedonie jsou v této věci splněny tak, jak jsou stanoveny zejména v čl. 5 Smlouvy, přičemž nebyly zjištěny žádné okolnosti bránící tomuto postupu (srov. čl. 4, 6 a 7 Smlouvy).

D. V. je odsouzen za trestný čin, který je trestným činem i podle právního řádu České republiky (trestný čin vraždy podle § 219 tr. zák.), přičemž nejde o trestný čin daňový, celní či devizový, ani jím nebyly porušeny předpisy o zahraničním obchodu, výkon trestu odnětí svobody není promlčen ani podle právního řádu Republiky Makedonie ani podle právního řádu České republiky, rozsudek byl vynesena v přítomnosti obviněného a ten je občanem České republiky, který nemá trvalé bydliště na území Republiky Makedonie, a provedení předání neodporuje právnímu řádu České republiky, ani nemůže ohrozit její bezpečnost či narušit veřejný pořádek.

Překážkou bránící uznání předložených cizozemských rozhodnutí není ani ta skutečnost, že z obsahu spisového materiálu není zřejmé stanovisko samotného odsouzeného D. V. k možnosti vykonávat uložený trest v České republice.

Podle čl. 9 odst. 2 písm. e) Smlouvy je protokol o vyjádření odsouzeného k možnosti předání součástí dokladů, které stát, jehož soud vynesl rozsudek, připojuje k žádosti o předání. Z toho vyplývá, že Smlouva nevyžaduje jako právní podmínku předání odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody jeho souhlas. Jak vyplývá z čl. 7 písm. a) Smlouvy, podle kterého se v případě nesouhlasu smluvních stran s předáním přihlédne k obsahu výše uváděného vyjádření odsouzeného, je protokol o jeho vyjádření vlastně pouze podkladem pro rozhodnutí smluvních stran o souhlasu s předáním. Nejvyšší soud proto dovedl, že za této smluvní úpravy chybějící protokol o vyjádření odsouzeného k možnosti předání nebrání uznání rozsudků soudů Republiky Makedonie postupem podle § 384a tr. ř.

Je tedy zřejmé, že oproti požadavku čl. 3 odst. 1 písm. d) Úmluvy o předávání odsouzených osob (uveřejněna pod č. 553/1992 Sb.) Smlouva nepodmiňuje předání odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody souhlasem odsouzené osoby.

Ze shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, že se návrhu na uznání cizozemského rozsudku vyhovuje.